

บทนำ

รุ่นพี่หุ่่นถึงน้ำคนนั้น

"ยินดีด้วยนะคะพี่ๆ ยินดีด้วยค่า"

ปากก็พูดประโยคเพ่ๆ ออกไป ส่วนมือก็หยิบขนมม่งอ่ยๆ ส่งให้ เอา!
เดินขยับแถวกันเข้ามาเร็วๆ หน่อยสิ

ฝืนยิ้มจนเมื่อปากจะแย้แล้ว

ฉันแอบหันหลังไปกลอกตากับตัวเองอย่างเซ็งๆ ขณะหยิบขนมในตะกร้า
แจกให้กับพวกรุ่นพี่ ม.หก ซึ่งจะสำเร็จการศึกษาในวันนี้

ฉันกับเพื่อนๆ ทุกคนอยู่ในงานพิธีปัจฉิมนิเทศของโรงเรียน ซึ่งตอนนี้
พิธีก็ใกล้จบแล้วละ เราอยู่ในช่วงที่จะให้ตัวแทนห้องๆ ทั้งมัธยมต้นและมัธยมปลาย
นำขนมหรือของที่ระลึกที่แต่ละห้องจัดทำขึ้นมา นำมาแจกจ่ายให้กับรุ่นพี่ ม.หก
ทุกคนเป็นการอำลาครั้งสุดท้าย

และฉันก็คือหนึ่งในตัวแทนของห้อง ก็ช่วยไม่ได้นะเนะ คนมันหน้าตาดี
ส่วนสูงก็โดดเด่น เรียบก็เก่งไม่เป็นรองใคร ก็ไม่แปลกถ้าคุณครูประจำชั้นท่าน
จะเลือกฉันให้มาเป็นตัวแทนของห้อง

นอกจากคุณสมบัติฉันจะโดดเด่นบทบาทในโรงเรียนฉันก็โดดเด่นไม่แพ้กัน
น้อยคนที่จะไม่รู้จัก 'ต้นหยง' คนนี้ ฉันมีเพื่อนเยอะ รู้จักทั้งรุ่นพี่ เพื่อนรุ่นเดียวกัน
และรุ่นน้อง แม้แต่พวกคุณครูก็รู้จักและจำชื่อฉันได้กันหลายท่าน กลุ่มเพื่อน
ที่ฉันอยู่ก็เป็นกลุ่มที่ค่อนข้างใหญ่ เวลาพวกเรานั่งรวมกลุ่มกันเวลาพักกลางวัน
ก็จะดูเหมือนเป็นแก๊งมาเฟียของโรงเรียนที่ไม่ค่อยมีใครอยากเข้าใกล้ให้อารมณ์

พวกกลุ่มเด็กผู้หญิงกลุ่มใหญ่ที่ชอบดักตบรังแกพวกเพื่อนเนิร์ดตามห้องน้ำหรือหน้าโรงเรียนอะไรทำนองนั้นแหละ แต่พวกเราไม่เคยไปตามรังควานหรือรังแกใครหรอกนะ แต่อย่าลองมาเหย้ามละกัน

"พวกพี่เดินกันมาเร็วๆ หน่อยสิคะ" ฉันพูดเหยียงๆ ใส่พวกกลุ่มพี่ ม.หก ที่เดินเข้าแถวรับชมจากพวกฉันกันจ้าเหลือเกิน จะมาแหยงหน้ามองตึกมอกระเบียงโรงเรียนอะไรกันตอนนี้อยู่มาตั้งหกปีไม่มอง มามองเอาวันสุดท้ายเนี่ยนะ

และเพราะว่าลู่ในโรงเรียนฉันดูคุลแบบนี้แหละ มันเลยทำให้ฉันตระหงว่าตัวเองโดดเด่นและไม่ต้องแคร์ใคร มันเลยนำพาให้ฉันเสียใจ เริ่มเสียใจ ฉันเป็นพวกเด็กปากไม่ได้แถมมีนิสัยขี้เหยียง ฉันไม่พูดถนอมน้ำใจใคร ฉันชอบบินทาเพื่อนบางที่เราก็มีเรื่องกันระหว่างกลุ่มเพื่อนก็เพราะไอ้นิสัยทำนองนี้เนี่ยแหละ

"เตสินี้ ยิ้มหน่อยสิ หน้าเหยียงเซียว"

ฉันรีบหลังตรงหน้ายิ้มทันทีเมื่อจู่ๆ คุณครูผู้คุมพิธีก็เดินเข้ามาทักฉันเสียงดังจากด้านหลัง โอ๊ย ทำไมไม่พูดเบาๆ วะ อายคนอื่นเขา

แต่พอฉันเห็นแผ่นหลังครุคนั้นเดินผ่านไป แล้วฉันก็ถอนหายใจและกลับไปทำหน้าที่บดบังเหมือนเดิม ฉันหยิบขนมจากในตะกร้าที่คล้องอยู่กับแขนและส่งให้พี่ ม.หก อย่างขอไปที เมื่อไหร่จะหมดเนี่ย

นิ้วมือฉันต้องสัมผัสกับมือของรุ่นพี่ ม.หก มือแล้วมือเล่า ตอนแรกๆ ฉันก็มองหน้าพวกพี่ๆ เขาระหว่างส่งขนมให้หรอกนะ แต่พอความรู้สึกเบื่อและเมื่อยขาเริ่มเข้ามา ฉันก็เริ่มก้มหน้ามองพื้นแทน แต่แล้วก็มียอกลมๆ ป้อมๆ มือหนึ่งที่ทำให้ฉันสะดุดตาเข้า

มือผิวสีขาวอมชมพูกลมๆ กำลังรับชมจากมือของฉัน มีคนผิวดีขนาดนี้ อยู่ในโรงเรียนเราด้วยหรอ

ฉันตัดสินใจเงยหน้าขึ้นไปมอง แล้วก็เจอเข้ากับ

...ถึงน้ำใบยักษ์

อ๊ย ไม่ใช่สิ เธอเป็นรุ่นพี่ ม.หก คนหนึ่งนี่แหละ แต่ฉันไม่ค่อยคุ้นหน้าเลยแะสะ ว่าแต่ทำไมอ้วนจัง อ้วนจนตอนที่ฉันเงยหน้าขึ้นมามองเธอ ภาพถึงน้ำตื้นๆ กลมๆ ในที่วิมังก์ผุดขึ้นมาซ้อนกับร่างของรุ่นพี่คนนี้ ทำไมพี่ปล่อยตัวเอง

ให้อ้วนขนาดนี้คะ

"..."

"..."

และไม่รู้ว่าเป็นเพราะจังหวะเวลามันเป็นใจ หรือเกิดอะไรขึ้นกันแน่
จู่ๆ ฉันกับรุ่นพี่คนนี้ก็จะมีเวลาเกือบเสี้ยวนาที่ที่ได้สบตากัน ด้วยนิสัยเสียที่มี
ในตอนนี่ทำให้ฉันเผลอส่งสายตาค้อนไม่เป็นมิตรใส่รุ่นพี่ออกไป รู้จักกันก็
ไม่มีสิทธิ์อะไรมามองหน้าฉันนานๆ แบบนี้

แบกร่างอ้วนๆ ของพี่ไปไกลๆ หนูเลยไป

"เสร็จซักที หนูเพิ่งมาสังเกตว่าเด็ก ม.หก โรงเรียนเราเยอะเหมือนกันนะ"

ทับทิม เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของฉันและเป็นหนึ่งในตัวแทนแจกขนมของ
ห้องเช่นกัน เธอปั่นพืชมำออกมาขณะเราเดินแถวกลับเข้าไปนั่งร่วมพิธีต่อที่ได้
อาคารเรียน

"กู่วงจะตายทำอยู่แล้ว พิธีแบบนี้ทำไมแหม่งไม่ให้แก่เด็ก ม.หก กับครู
ร่วมพิธีกันไปวะ ให้เด็ก ม.อื่น ที่ไม่เกี่ยวมานั่งทำไม" ฉันปั่นเหมือนป้าแก่อยู่ออกมาและเอนตัวไปข้างหน้าเพื่อเอาหัวพิงสับหงกับแผ่นหลังของเพื่อนที่นั่ง
อยู่ข้างหน้าโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะยินยอมหรือเปล่า

"แล้วตกลงมึงเลือกได้รึยังวะว่ามึงจะเข้าสายอะไร"

"อ้อ"

คำถามของทับทิมทำให้ฉันต้องเงยหัวกลับขึ้นมา นั่งหลังตรงอีกครั้ง
จากที่ตอนแรกสมองฉันมันว่างเปล่ามีแต่ความว่างและความเบื่อหน่าย พอ
ทับทิมถามมาแบบนี้ ฉันก็เริ่มกลับมาเครียดกับการตัดสินใจที่กำลังจะมาถึง
อีกครั้ง

ตอนนี้ฉันเรียนอยู่ ม.สาม และไม่เกินอาทิตย์หน้าหรือภายในเดือนนี้
คุณครูประจำชั้นของทุกห้องจะเริ่มหว่านใบเลือกสายหรือเรียกแบบทางการว่า
'ใบเลือกแผนการเรียน' มาให้เด็กทุกคนในชั้น ม.สาม ได้เลือก การเลือก
แผนการเรียนให้ถูกนั้น พวกเราเด็กมัธยมต้นทุกคนจะต้องคิดต่อยอดไปถึง

อนาคตว่าเมื่อเราจบชั้นมัธยมปลายไปแล้วเราจะเข้าเรียนในคณะอะไร ในมหาวิทยาลัยไหน ใช้เกรดวิชาอะไรบ้างในการสอบเข้าคณะนั้นๆ

"กูดงเลือกศิลป์-คำนวณแหละมั้ง เพื่อๆ ไว้ก่อน ดูเป็นสายกลางๆ ตอนนี้อยู่ที่ทะเลาะกับแม่กับยายไม่เคลียร์เลย"

"อ้อ ที่มึงอยากเข้าถาปิด แต่แม่มึงอยากให้เรียนอักษรอะไร"

"เออดี มึงก็รู้ว่ากูอยากเรียนนอกแบบจะตาย"

แล้วฉันก็ยกมือขึ้นมากุมขมับอย่างปวดหัว อย่างหนึ่งที่ฉันไม่ชอบเกี่ยวกับตัวเองเลยก็คือฉันเป็นคนค่อนข้างยอมคนในครอบครัวมากกว่าเพื่อนในโรงเรียน ไม่รู้ทำไมต้องยอม อาจเป็นเพราะสภาพครอบครัวฉันไม่ได้อบอุ่นมากนัก และแม่กับยายฉันก็ต้องอดทนฟังเรื่องราวไม่ดีมาตั้งมากมายขณะที่เลี้ยงดูฉัน ฉันก็เลยไม่ค่อยชอบเท่าไรเวลาเห็นแม่กับยายมีสีหน้าโกรธหรือเสียใจกับอะไรบางอย่าง สงสัยฉันจะได้ไปเป็นสาวอักษรจริงๆ ชะแล้วละ

"แตกข้าวกันมึง!"

"นี่ พุดให้เพราะๆ น้อยสิ!"

"ขอโทษค่ะ"

แล้วทับทิมก็ต้องเอ่ยปากขอโทษด้วยน้ำเสียงหงอยๆ หลังจากเฉลลตะโกนเรียกคนอื่นๆ ในกลุ่มด้วยคำศัพท์สมัยพ็อซุนรามคำแหงดังไปหน่อยจนโดนคุณครูดูเข้าจนได้

"โดนดูเลยท่า วันนี้มีวันอะไร"

"ก็สมควร มึงเสียงดังขนาดนั้น เตียวกูขอเข้าห้องน้ำหน่อยละกัน พวกมึงไปรอที่โต๊ะอาหารก่อนเลย"

"โอเค"

"เตียวกูรอเป็นเพื่อนมึงละกัน แล้วเตียวลงไปด้วยกัน"

เพื่อนๆ คนอื่นเดินจับกลุ่มกันลงไปโรงอาหารแล้ว ฉันปล่อยให้ทับทิมยืนรอที่หน้าห้องน้ำตามลำพัง ส่วนตัวเองก็เดินเข้าไปทำธุระส่วนตัวด้านใน หลังจากทำธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เดินออกมาล้างหน้าล้างตาที่

อย่างล้าหน้าพร้อมกับส่องกระจกดูรอยสิ่วอย่างไม่ชอบใจ

"จะขึ้นอะไรหลายเม็ดวะ"

ฉันพึมพำกับตัวเอง และในขณะนั้น ประตูห้องน้ำอีกห้องก็เปิดออก ร่างอวบอ้วนของรุ่นพี่คนที่สบตากับฉันในพิธีเดินออกมาจากห้องน้ำห้องนั้น เราสองคนมองหน้ากันนิดหน่อย

ฉันแอบส่งสายตาสงสัยออกไปเมื่อรุ่นพี่คนนั้นมองฉันไม่วางตาเลย ว่าแต่เธออ้วนจริงๆ นะเนี่ย อ้วนแบบกลมดิกเลย ฉันก้มลงไปมองที่ขาของรุ่นพี่คนนั้นเพื่อกะขนาด ขาฉันสองข้างรวมกันยังไม่เท่าขาข้างหนึ่งของพี่คนนี้เลย กระโปรงที่เธอใส่อยู่ก็ใหญ่เทอะทะซะจนฉันอดจินตนาการไม่ได้ว่าถ้าฉันเอามาสวมบ้างมันคงหล่นไปกองอยู่ที่พื้นแน่ๆ

กินข้างเข้าไปทั้งตัวเลยรีเปล่านะ

แล้วฉันก็เลิกสนใจเธอ ก้มหน้าลงไปล้างมือก่อนจะปิดก๊อกให้เรียบร้อย และเดินออกไปจากห้องน้ำ

"เดี๋ยวก่อนคะน้องหยง"

จู่ๆ รุ่นพี่คนนั้นก็ยื่นแขนกลมๆ ของเธอเข้ามาคว้าข้อมือฉันเอาไว้ ฉันเบิกตาอย่างตกใจ ไม่นึกว่าหล่อนจะมาจับตัวฉันด้วย แล้วเธอรู้อะไรฉันได้ยังไง

ฉันหันหน้ากลับไปหาเธอ ก้มมองดูมือสีขาวอมชมพูที่กำลังกุมข้อมือของฉันอย่างไม่พอใจ

"มีอะไรคะ" ฉันถามออกไป

"พี่มีอะไรจะบอกหน่อย"

ฉันขมวดคิ้ว แต่พอหันไปมองทางประตูห้องน้ำก็เห็นว่าทับทิมหายไปไหนไม่รู้ ฉันเห็นว่าน่าจะพอมีเวลานิดหน่อย ก็เลยยอมหันร่างตัวเองกลับมาเผชิญหน้ากับรุ่นพี่คนนี้

พี่เหมือนถึงน้ำจริงๆ นะ กลมดีจังเลย

"พี่ชอบหยง"

"หืม!"

ฉันตาโตเป็นไข่ห่านเลย และยกมือชี้มาที่ตัวเองเพื่อถามย้ำ ส่วนคุณ

รุ่นพี่ถึงน้ำที่ฉันยังไม่รู้จักแม่แต่ชื่อก็พยักหน้ายิ้มให้ฉันมั่นใจ

"พี่ชอบหยงมานานแล้ว แต่พี่ไม่กล้าบอก วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่พี่จะได้เจอหยง พี่เลยอยากจะบอกความในใจให้หยงรู้ไว้"

"พี่ชอบหนู จริงดิ?" ฉันถามออกไปอีกรอบและเริ่มยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ไม่ได้ยิ้มเพราะดีใจ แต่ยิ้มเพราะตลก

รุ่นพี่ผู้หญิงหุ่นดีน้ำแอบชอบฉันนั่นแหละ

"ใช่ พี่ไม่ได้หวังจะคบหรือคุยต่ออะไรนะ แค่อยากให้น้องตันหยงรู้ว่า

พี่ชอบเธอมาก ชอบมากจริงๆ"

แล้วรุ่นพี่ร่างหญิงป้อมกลมก็ยิ้มละมุนส่งมาให้ฉัน

"ฮะ...ฮะๆๆๆ!"

ฉันระเบิดเสียงหัวเราะออกมาลั่นห้องน้ำ

"พี่บอกชอบหนูได้ไม่ต้องสารรูปตัวเองเลยอะ" ฉันยกมือขึ้นมาชี้หน้ารุ่นพี่หุ่นอ้วนขณะกำลังหัวเราะที่อึ้งไม่หยุด ส่วนคนที่ถูกฉันระเบิดเสียงฮาใส่ก็ได้แต่ยืนตีสีหน้าไม่ถูกอยู่ที่เดิม

"เอาจริงนะพี่ ถ้าพี่ได้ไปลองลดหุ่นลงซักหน่อย เอาให้เหลือแค่อวบๆ บางทีหนูอาจจะอยากคบพี่ขึ้นมาก็ได้ล่ะ"

ฉันยกแขนขึ้นกอดอกในฐานะผู้ที่เหนือกว่า ส่วนรุ่นพี่หุ่นกลมก็เปลี่ยนไปก้มหน้าลงไม่ยอมสบตากับฉันอีก

"เฮ้อ" ฉันสายหัวด้วยความรู้สึกที่ยังตลกไม่หายเลย"ซาใหญ่แล้วยังไม่เจียม...ซาใหญ่แล้วยังไม่เจียม"

ฉันพูดออกมาสองรอบเหมือนเป็นการบ่นเรื่อยๆ ไปในอากาศ มองกลับไปด้านประตูทางเข้าห้องน้ำก็เห็นทับทิมที่ก่อนหน้านี้ไม่รู้หายไปไหนมา กำลังยืนฟังกบประตูละมุนมองมาที่เราสองคนอย่างสงสัยใคร่รู้

แต่ฉันยังไม่ทันพูดอะไรต่อจากนั้น รุ่นพี่ร่างกลมก็เคลื่อนไหวนำพาร่างอ้วนของเธอเดินออกไปจากห้องน้ำทันที ด้วยขนาดหุ่นที่ใหญ่เทอะทะ ทำให้ไหล่กลมๆ ของเธอชนกับร่างฉันเข้าจนเข้าไปพิงกับอ่างล้างมือ

"นี่!"

ฉันตะโกนตามอย่างเอาเรื่อง แต่ก็ไม่ได้เดินตามออกไป ได้แต่มองร่าง
อ้วนๆ ร่างนั้นเดินหายออกไปจากกรอบประตูทางเข้าห้องน้ำ โดยมีทับทิมที่ยืน
ประจำอยู่ตรงนั้นมองตามไปอย่างสงสัย

"เกิดอะไรขึ้นวะ"

หลังจากเหลือเพียงแค่เราสองคน ทับทิมก็เดินเข้ามาถามฉัน

"พี่คนนั้นเขาชอบกูวะ"

"หา!?"

"เออ มึงฟังไม่ผิดหรอก เมื่อกี้เขาบอกชอบกู แต่กูตอบไปว่าพี่แม่งขาใหญ่
แล้วยังไม่เจียมอีก ฮ่า!"

"ปากโคตรหมาเลยอึหยง" ทับทิมทำเป็นจะตำหนิฉันในที่แรก "แต่ขาพี่
เค้าก็ใหญ่จริงๆ นี่ว่า ฮ่า!"

"ฮ่าๆๆ!"

แล้วเราสองคนก็เดินกอดคอกันออกไปจากห้องน้ำด้วยจิตใจที่เบิกบาน
ไม่รู้สึกรถึงความผิดอะไร

"อะไรนะเพชร จริงหรือ!"

เสียงโวยวายของทับทิมกับใครบางคนในสายโทรศัพท์ทำให้ฉันกับ
เพื่อนคนอื่นต้องหันมามอง วันนี้ฉันกับเพื่อนที่ต้องทำเวรด้วยกันในตอนเย็น
หลังเลิกเรียน และพวกเรากำลังเก็บกระเป๋าเตรียมจะออกจากห้องเรียนกันอยู่
หลังจากทำภารกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว

"ไม่ๆๆ เพชร ໄ໓ น้องรักของพี่ น้องหล่อจะตาย"

ฉันขำออกมาเมื่อเห็นสีหน้าตลกๆ ของทับทิมขณะพยายามพูดเอาออก
เอาใจน้องชายของตัวเองอยู่

"ไอ้ทุเรศที่มันด่าแกชื่ออะไรเพชร พี่จะตามไปจิกหัวมันเอง!!"

แล้วทับทิมก็เริ่มส่งเสียงโวยวายมากขึ้นกว่าเดิม

"ไม่ๆ เพชร จะบ้าหรือ ฆ่าตัวตายอะไรเล่า แค่คนคนเดียวพูดกับแกแยๆ
แกถึงกับจะทำร้ายตัวเองเลยหรือ"

"..."

"อะไรนะ!? ไข่ไผ่เม็ดบ๊อบเริ่มบนหัวแกด้วยเหรอก ถ้าเพื่อนมันล้อกันเยอะนัก เดี่ยวพี่พาไปคลินิกเอาออกให้ก็ได้ สงสารวู้ย"

หลังจากนั้นซักพักทับทิมก็วางสายจากน้องไป เพื่อนของฉันเหวี่ยงโทรศัพท์มือถือราคาแพงใส่โต๊ะเรียนอย่างอารมณ์เสีย

"มีอะไรวะมึง"

"น้องกูโดนเพื่อนในห้องเรียนล้อ แม่ร้องห่มร้องไห้ใหญ่เลย แกมบ่นจะฆ่าตัวตายด้วย" เพื่อนสนิทของฉันตอบขณะหยิบเอาข้าวของในกระเป๋าบางส่วนใส่กระเป๋าสะพาย "แต่แม่ก็ตกลงจริงๆ แหละวะ น้องกูมีไผ่เม็ดบ๊อบเริ่มขึ้นบนกบาลมัน แล้วเด็กผู้ชายหัวมันก็เกรียนๆ อะ น้องกูก็ตัวเตี้ย ไข่พวกเพื่อนคนอื่นมันก็ล้อเสียหน่อยกู นี่กูก็เพิ่งมารู้ว่ามันโดนล้อมานานแล้ว แต่มันไม่กล้าบอกกูเพราะมันอาย"

ทับทิมอดไม่ได้ที่จะกระแทกหนังสือเรียนเล่มหนาลงกับโต๊ะอีกครั้งเพื่อระบายอารมณ์

"อย่าให้กูรู้นะ ไข่สัตว์ใครเป็นคนล้อน้องกู เดี่ยวมึงโดนตีแน่"

"..." ทำไม่รู้สึกลเหมือนโดนหมายหัวซะเอง

"มีไผ่บนหัวใหญ่ขนาดไหนน้องกูก็คนปาววะ มีจิตใจ มีความรู้สึกไปล้อเลียนแบบนั้นไม่คิดว่าเค้าจะเสียใจมั้งรีไรง"

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่คนอย่างทับทิมพูดอะไรมีสาระและดูจริงจัง เพื่อนสนิทของฉันมีสีหน้าที่ดูโกรธมาก

ทำไม่จู้ๆ ก็รู้สึกผิด...

"เป็นอะไรมึง ทำตาลอยเซียว"

ทับทิมเห็นฉันเงิบก็เข้ามาเขย่าแขนเรียกสติ

"มึง รุนพี่อ้วนๆ ที่เค้ามาบอกชอบกับกูวันนี้ มึงรู้จักชื่อเค้าปะ"

"ไม่รู้อะ ตอนเค้าบอกชอบมึง ทำไมมึงไม่ดูชื่อที่ทอกเค้าล่ะ"

"ก็ตอนนั้นกูไม่ทันคิด"

"ทำไม มึงจะทำอะไร"

"กุ้อยาก...ขอโทษ" ฉันครางจุดประสงค์ของตัวเองออกมาเบาๆ แต่ทับทิมที่ได้ยินมันอย่างชัดเจนกลับทำหน้าตกใจ

"มีง้อยากขอโทษ!? คนอย่างอีดันหยงเนี่ยง้อยากขอโทษคนอื่น ใ้วพระเจ้า!"

"เฮ้ยๆ มีง้อยากเพ็งนอกเรื่อง มีงว่าพวกเด็ก ม.หก กลับกันไปหมดคั้ง"

"ก็กลับกันไปเยอะแล้วแหละ มีเหลื่ออยู่บ้างประปราย" ทับทิมพูดจบก็บู้ยกปากไปทางหน้าต่างห้องเรียนฉันที่สามารถมองเห็นพื้นที่สนามบาสด้านล้างได้ และมันเป็นสถานที่ที่เด็กนักเรียนเกือบทั้งหมดมักจะเข้าไปนั่งรอผู้ปกครองมารับกลับบ้านกัน ไม่ก็วิ่งเล่นอยู่กับเพื่อนหลังเลิกเรียน ฉันเดินเข้าไปเกาะหน้าต่างดู กวาดสายตามองไปก็เห็นรุ่นพี่หุ่นอ้วนคนนั้นกำลังแบกกระเป๋านักเรียนหนังใบใหญ่เดินออกจากรั้วโรงเรียนไป

"เฮ้ย นั่นไง!"

ฉันร้องออกมาเสียงดัง และวิ่งตัวปลิวทิ้งกระเป๋านักเรียนกับทับทิมไว้ข้างหลัง ฉันเดินสับขาลงบันไดอย่างไวลงไปที่ด้านล่างตึกเรียนเพื่อไปคว้าตัวรุ่นพี่คนนั้นเอาไว้ให้ทัน

ไม่รู้ว่าจะกล้าขอโทษมั๊ย...แต่ฉันรู้สึกว่าคุณพูดกับเธอแรงไป

อยากพูดอะไรซักอย่าง อยากบอกรุ่นพี่คนนั้นว่าฉันไม่ได้ตั้งใจล้อเลียนเธอแบบนั้น

ฉันวิ่งออกไปนอกโรงเรียนโดยที่ไม่ได้ใส่รองเท้า มองซ้ายมองขวาดูรอบๆ ก็พบว่ารุ่นพี่คนนั้นหายตัวไปแล้ว ในขณะที่ฝูงผู้คนมากมายต่างเดินตัดหน้าฉันไปมาอย่างพลุกพล่าน

มันทำให้โอกาสที่ฉันจะได้เจอรุ่นพี่คนนั้นริบหรี่ลงไป

"อึหยง ออกมาตัวเปล่าลี้มกุเลยนะ!" เสียงของทับทิมเดินตามมาจากด้านหลัง พร้อมกับกระแทกรองเท้านักเรียนของฉันลงกับพื้น ฉันใส่รองเท้านักเรียนโดยไม่ได้มองหน้าทับทิม ตายังคงมองตรงไปข้างหน้า เพื่อที่บางที่ฉันอาจจะหาร่างอ้วนกลมร่างนั้นเจอ

"หาไม่เจอหรือมึง นี่มันสี่โมงครึ่งแล้วนะ คนส่วนใหญ่ก็กลับไปหมด

แล้ว"

"จิ้นเธอ..." จิ้นหันมารับกระเป๋าให้นักเรียนจากทับทิมและอดมองตรงออกไปด้านหน้าอีกครั้งไม่ได้

"พี่เค้าไม่เป็นไรหรอกัน่ามึง นี่ก็วันอาลาแล้ว เขาเป็นว่ามึงกับเค้าก็ให้จบกันแค่นี้แหละ แยกย้ายๆ"

"..."

"ไปแดกไอติมทอดกับกุฎีกว่า โคตรหิวของหวานเลย"

ทับทิมไม่รอให้จิ้นได้พูดอะไรต่อ มันจัดการลากตัวจิ้นไปที่ตลาดในซอย ถัดไปจากโรงเรียนของเรา ที่นั่นมีร้านของกิน ร้านอาหารตามสั่ง และรถเข็นผลไม้ที่พวกนักเรียนจากละแวกใกล้ๆ มักจะมาเยือนฝากท้องกันในช่วงหลังเลิกเรียน ทับทิมพาจิ้นมานั่งกินไอศกรีมทอด แต่ลงท้ายจิ้นก็กินไม่ลงและนั่งมองไปที่ทางเดินซึ่งทอดยาวออกไปยังถนนใหญ่ด้านนอกแทน

ปกติจิ้นจะไม่แคร์กับคำพูดที่ตัวเองพูดออกไปแล้ว ใครจะคิดยังไงจิ้นก็ไม่สน แต่จากร่องราวของน้องเพชร ทำให้จิ้นอดกลับมาคิดมากกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไปไม่ได้

จิ้นมองไปที่ถนนเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าร้านไอศกรีมทอด นักเรียนและผู้ปกครอง รวมถึงพนักงานออฟฟิศที่เพิ่งเลิกงานต่างออกมาเดินจ้อจกัน ขวักไขว่เต็มไปหมด จิ้นยังคงมีความหวังเล็กๆ ว่าจะเห็นร่างอ้วนกลมของรุ่นพี่คนนั้นปรากฏขึ้นตรงหน้า แต่จนเราทานของหวานกันเสร็จแล้ว จิ้นก็ยังไม่เห็นใครที่มีรูปร่างใกล้เคียงกับรุ่นพี่คนนั้นผ่านมาเลย

"อื๋อหยัง กูกลับบ้านละนะ" ทับทิมพูดกับจิ้นหลังจากเราจ่ายค่าไอศกรีมเรียบร้อยแล้ว แต่จิ้นไม่ได้สนใจเพื่อนรักเลย จิ้นยังคงสอดส่ายตามองไปรอบๆ ตัวอย่างไม่สบายใจ

"ยังหาพี่เค้าอยู่อีกหรือวะ"

"อือ"

"หยุดหาละกลับบ้านเหอะ ฟรุ้งนี้วิชาอรธรมมีสอบเก็บคะแนนนะ"

"เออ กลับก็กลับ"

ก็หวังว่าพี่จะไม่เป็นไรกับคำพูดของฉันจริงๆ นะ

Chapter 1

เจ็ดปีต่อมา

หนาวจัง...

ทำไมแอร์ในออฟฟิศที่นี้ถึงเย็นขนาดนี้เนี่ย ถ้าฉันได้เข้าทำงานที่นี้จริงๆ สงสัยต้องพกแจ็กเก็ตมาทิ้งไว้ซักหน่อยแล้วละ

หลังจากสอดส่องสายตาสำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบของออฟฟิศแห่งนี้เรียบร้อยแล้ว ฉันก็เหลียวหน้ากลับมามองไปที่ประตูกระจกใสดีไซน์เก๋ตรงหน้าซึ่งตอนนี้ถูกรุมตอมไปด้วยเหล่าพนักงานหน้าใหม่ที่กำลังรอคอยเอกสารของตัวเองซึ่งต้องได้รับการเซ็นยินยอมจากบุคคลด้านในเสียก่อน

"เดลินี่ คนไหนคะ"

"อยู่ที่นี่ค่ะ"

ฉันยกมือขึ้นบอกให้คนที่ขานชื่อของฉันรู้แล้วเอกสารเซ็นรับรองการเข้าทำงานก็กลับมาอยู่ในมือของฉันอีกครั้ง ฉันมองลงไปที่แผ่นกระดาษก็พบว่ามีลายเซ็นของใครซักคนถูกเซ็นเพิ่มลงมา แต่พอมองเลยลงไปอีกพบว่ามันก็มีช่องว่างสำหรับให้ลงลายเซ็นอีกช่องหนึ่งที่ยังว่างเปล่าอยู่

ยังไม่จบสินะเนี่ย...ฉันยังต้องไปพบใครอีกล่ะ

"เออล่ะค่ะทุกคน พังทางนี้นะคะ"

พีเก๋ ซึ่งฉันก็เพิ่งรู้จักเธอเมื่อราวๆ หนึ่งชั่วโมงก่อนนี้เองและน่าจะเป็น

พี่เลี้ยงคอยดูแลเหล่าพนักงานใหม่ทุกคนในวันนี้ปรบมือเรียกความสนใจขึ้น
 ขึ้นกับเพื่อนๆ น้องใหม่คนอื่นๆ ของออฟฟิศจึงพร้อมใจกันหันไปให้ความสนใจ
 กับเธอแทนกระดาษใบสำคัญที่อยู่ในมือ

"เดี๋ยวลำดับต่อไป พวกเราทุกคนจะต้องเข้าไปพบพี่แสนที่ละคน พี่แสน
 บ.ก. บริหารของเราจะเป็นด้านสุดท้ายที่อยากจะขอพบแล้วก็พูดคุยกับน้องๆ
 ทุกคนก่อนที่แต่ละคนจะแยกย้ายกันไปทำงานในแผนกของตัวเอง เข้าใจ
 นะคะ" พี่แกพูดจบก็ยกคิ้วทำรอยยิ้มให้กลุ่มกริมมีเลียนั้น ฉันคิดว่าเธอคง
 ต้องการให้เราออกอาการขนหัวลุกกับการต้องเข้าไปพบพี่แสนคนนั้นแน่ๆ

แน่นอนว่าพวกเราเด็กใหม่ต่างพากันออกอาการหวั่นเกรงและหันมา
 สบตายิ้มแฉ่งๆ ใส่กันยกใหญ่เพื่อหากำลังใจให้กับตัวเอง

พี่แสนคนนั้นจะน่ากลัวขนาดไหนกันเชียว

ฉันยกกระดาษขึ้นมาดูชื่อของผู้หญิงคนนี้เต็มๆ อีกครั้ง โดยดูจาก
 ได้วงเล็บที่เว้นว่างไว้สำหรับให้เซ็นลายเซ็น ชื่อเต็มๆ ว่า 'แสนเดือน' ลินะ

ชื่อเพราะดีจัง ดูไทยเจ้าเชียว ตำแหน่งของเธอก็คือเป็น บ.ก. นิตยสาร
 All Style แห่งนี้ แสดงว่าเธอก็เป็นบอสใหญ่ของที่นี่เลยนะสิ ความจริงฉันเคย
 ศึกษาประวัติบุคคลากรของที่นี่มาผ่านๆ แล้วนะ แต่เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจจะ
 เข้ามาทำงานที่นี่ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ฉะนั้นต่อให้พยายามนั่งจำชื่อคนไหนคนนี้
 ให้ตายยังไง ข้อมูลเหล่านั้นก็ไม่ยอมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสมองฉันแบบฝัง
 แน่นซັกที

พอฉันเงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็พบว่าพวกพนักงานใหม่ทุกคนต่างพากัน
 จับจองที่นั่งรอการเข้าไปพบคุณบอสพี่แสนกันหมดแล้ว ฉันได้แต่ทำหน้า
 เหลอหลาแล้วมองดูว่ามีเก้าอี้ตรงไหนว่างอยู่มั่ง

"อ้าน้องเตลีนี้ เออ...น้องมีชื่อเล่นมะ ที่นี้เขาเรียกชื่อเล่นกันนะ"

"ชื่อตันหยงค่ะ"

"โอเค น้องตันหยง พี่จะบอกว่าตำแหน่งของน้องตันหยงนะ ค่อนข้าง
 ที่จะต้องทำงานใกล้ชิดกับพี่แสนพอสมควร แบบว่าอาจจะต้องเข้าไปคุย
 ปรึกษางานด้วยบ่อยๆ นะ เพราะงั้นพี่แสนก็เลยรีควেসต์มาว่าอยากให้ตำแหน่ง

ของน้องหยงได้เข้าไปคุยเป็นคนสุดท้าย เพื่อว่าจะได้ใช้เวลาคุยรายละเอียดเกี่ยวกับการทำงานได้อย่างเต็มที่หน่อยนะจ๊ะ"

"ไม่มีปัญหาค่ะ"

ต้องเรียกว่าฉันไม่มีสิทธิ์มีปัญหามากกว่าสิ

"เพราะงั้นพี่ก็เลยอยากถามน้องต้นหยงดูว่าน้องอยากให้เราพี่พาทัวร์ดูรอบๆ ออฟฟิศก่อนเพื่อนมั้ย จะได้ใช้เวลาไปพลางๆ"

"ถ้าพี่พาหนูทัวร์ออฟฟิศแล้ว...คุณพี่แสนเขาเกิดไม่รับหนูเข้าทำงานล่ะคะ" ฉันถามแบบติดตลกออกไปแต่ในใจก็หวังกลัวอยู่ไม่น้อย

"บ้า ไม่นะ ปกติถ้าฝ่ายบุคคลกับหัวหน้าแผนกเขาตกลงรับน้องมาแล้ว ถ้าน้องไม่มีท่าทางเพี้ยนหรือดูเข้ากับพี่แสนไม่ได้จริงๆ ยังไงพี่แสนเขาก็รับอยู่แล้ว นี่แค่เป็นการคุยทำความรู้จักกันเฉยๆ จ๊ะ ไม่ต้องเกร็ง"

"งั้นก็แล้วแต่พี่แสนจะตอบนะคะ"

"ถ้างั้นเดี๋ยวพี่ให้คนพาเราไปทัวร์ออฟฟิศดีกว่าเนอะ ใช้เวลาไม่นานหรอก"

"ฮะๆ ไม่ใช่ไรค่ะพี่แก็" แล้วจู่ๆ ก็มีร่างผอมเพรียวที่ฉันคุ้นหน้าคุ้นตาดูวิ่งเข้ามาแทรกกลางระหว่างฉันกับพี่แก็ "ต้นหยงเป็นเพื่อนทับทิมเองค่ะพี่แก็ เดี่ยวทับทิมพาต้นหยงทัวร์ออฟฟิศเองก็ได้ค่ะ พี่แก็อยู่ดูพนักงานใหม่คนอื่นดีกว่า"

"โอ้ เพื่อนน้องทับทิมเองเหรอ" พี่แก็มองฉันกับทับทิมสลับกัน ก่อนที่จะทำการฝากฝังฉันไว้กับเพื่อนรักซึ่งเป็นพนักงานของที่นี้ตั้งแต่ก่อนหน้าแล้ว "งั้นพี่ฝากด้วยนะจ๊ะ"

"ได้เลยค่ะพี่แก็"

แล้วพี่แก็ก็เดินเข้าไปย่ำลำดับคิวของพวกพนักงานใหม่คนอื่นๆ ต่อ ทิ้งให้ฉันยืนถูกเพื่อนซี้สุดที่รักโอบไหล่อยู่ตามลำพังกลางออฟฟิศที่แสนเหินหันนา

"หายไปไหนมาวะ" ฉันหันไปกระซิบกับทับทิม "ตอนกูมาถึง กูจะเง้อมองหาหมิงตั้งนาน จนนี่กูสัมผัสจนถึงด่านสุดท้ายแล้วเนี่ย เพิ่งโผล่หัวมา"

"โทษที กูไปคุยกับลูกค้าข้างนอกมา จู่ๆ ก็เลื่อนเดดไลน์งานขึ้นมากะทันหัน"

นะ"

ทับทิมขอโทษแล้วเขย่าแขนฉันเบาๆ เป็นการจ้อ ฉันจึงแก้มองกลับตา แต่ก็ได้ไม่ทำอะไรที่โกรธเคืองจริงจังอะไร ระหว่างนั้นจู่ๆ เพื่อนของฉันก็ถอยหลังออกมาทำสะพานและยื่นมองฉันด้วยใบหน้ายิ้มๆ

"อะไรของมึง มองอะไร"

"สุดท้ายมึงก็มายืนตรงนี้ได้"

"..."

"กูนี่กว่ามึงจะตื่นไม่ยอมมาทำงานกับกูซะแล้ว"

"ก็กูมาอยู่ตรงนี้แล้วไง" ฉันผายมืออย่างผู้ไม่มีทางเลือกทางอื่นอีก

"สรุปก็คือว่าต้องรอไปอีกปีสินะ"

"อ้อ...ทูนจะมาอีกที่ที่กันยาปีหน้านะ" ฉันพูดแล้วก็ถอนหายใจกับสิ่งที่ตัวเองคาดหวังและเพิ่งจะพลาดไป

การสอบทุนปริญญาโท...

ขอทำความเข้าใจก่อนหน้านี้น้อยก็แล้วกัน ว่าทำไมฉันถึงได้มาเรียนอยู่ในออฟฟิศของบรรณารักษารัตนยสารชื่อดังของเมืองไทยได้

หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย ฉันก็เข้าเรียนในคณะอักษรศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง และจบมาด้วยเกรดเฉลี่ยเกียรติคุณอันดับสอง อย่างที่รู้กันว่าฉันเป็นคนเรียนเก่ง ถ้าฉันได้ตั้งใจทำอะไรสักอย่าง ฉันไม่เคยเป็นรองใคร แม้กับยายที่เป็นคนเลี้ยงดูปู่เสื่อฉันมาภาคภูมิใจในตัวฉันใหญ่ในวันที่ได้รับปริญญา ฉันเองก็มีความสุขที่ได้เห็นคนในครอบครัวยิ้มแก้มปริ

แต่ฉันจะมีความสุขกว่านี้ ถ้าได้เรียนในคณะที่ตัวเองอยากเรียนจริงๆ

ความจริงฉันอยากเรียนต่อคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มากกว่า ฉันอยากเรียนออกแบบ พวกงานวาดๆ เขียนๆ ละเลงสีคืองานที่ฉันใฝ่ฝัน การเป็นนักออกแบบ พวกกราฟิกดีไซน์ วาดภาพประกอบ อาร์ตไดเรกเตอร์ทำนองนั้น แต่สุดท้ายฉันก็พ่ายแพ้ต่อลูกตื้อของแม่ตัวเองที่อยากให้ลูกสาวเรียนอักษรมาก และฉันก็เป็นพวกประเภทมีจุดอ่อนว่าถ้าเห็นแม่กับยายทำหน้าที่หน้าเหยเก

เจ็บปวดหรือจะร้องไห้เมื่อไหร่ใจฉันที่ปกติมันจะแข็งและไม่ค่อยยอมใครก็จะอ่อนนวยบยบายยอมทำตามทุกอย่างที่ทั้งสองต้องการทันที สุดท้ายฉันก็ยอมเรียนในสิ่งที่แม่อยากให้ฉันเรียน

เมื่อปริญญาตรีผ่านไปแล้ว และฉันได้เรียนในสิ่งที่แม่อยากให้เรียนจนประสบผลสำเร็จเรียบร้อย ก็ได้เวลาทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการจริงๆ เสียที

ชั้นกว่าในการเรียนรู้ต่อจากปริญญาตรีก็คือปริญญาโท มันคือความไฝ่ฝันของฉันที่จะได้ไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ ที่นั่นมีมหาวิทยาลัยเจ๋งๆ ด้านการออกแบบอยู่เต็มไปหมด ฉันไปสอบทุนเรียนต่อปริญญาโทไว้แล้ว ฉันเล็งมหาวิทยาลัยที่นั่นไว้แล้วด้วย ฉันพร้อมแล้วที่จะไปเรียนรู้สิ่งที่ฉันอยากเรียนจริงๆ ช่วงที่เรียนปริญญาตรีฉันก็แอบเก็บเงินไปเรียนคอร์สวาดรูปพื้นฐานและการออกแบบต่างๆ ให้ตัวเองมีทักษะพื้นฐานด้านนี้เพื่อเอาไปต่อยอดได้โดยไม่แพ้คนที่จบตรงสายด้านนี้มา แวตตาฉันมันเป็นประกายทุกครั้งเมื่อนึกภาพตัวเองได้ไปเดินเฉียดชายเข้าห้องเรียนของมหาวิทยาลัยที่นั่น และได้ประชันฝีมือการออกแบบกับพวกเพื่อนนักเรียนชาวต่างชาติฝีมือเจ๋งๆ

แต่ดูเหมือนฟ้าจะไม่เข้าข้างฉันซักเท่าไร

ฉันสอบไม่ติด...

บวกกับปริมาณผู้สมัครที่มีเยอะกว่าปีที่แล้วๆ มา ทำให้ฉันพลาดโอกาสที่จะได้บินไปเรียนในสิ่งที่ชอบในปีนี้ หลังจากที่ผิดหวังกับความฝันเพียงหนึ่งเดียว ฉันก็กลับมานั่งซิมในห้องนอนอยู่สองสามวัน คิดทบทวน ร้องไห้ นอนขมไม่กินข้าวกินปลา ก่อนจะต้องลุกขึ้นและเดินหน้าต่อไป

ฉันต้องหางานทำ

แต่เพราะก่อนหน้านี้ฉันไปทุ่มเทให้กับความฝันในการไปเรียนต่อซะหมด ทำให้พอฉันต้องหันหน้ากลับมาองสิ่งที่ไม่เคยเหลียวแลอย่างการหางานทำ ก็เลยเกิดอาการสมองเบลอๆ ก็ไม่รู้ว่าจะตัวเองอยากทำงานอะไร แล้วงานแบบไหนคืองานที่ฉันชอบ

แต่ในโชคร้ายก็ยังมิโชคดี นั่นคือการที่ฉันมีเพื่อนอย่างทับทิม ทันทีที่ทับทิมรู้ว่าฉันกำลังหางานประจำทำ เพื่อนซี้ของฉันก็รีบส่งลิงก์รับสมัครงาน

ของที่ทำงานตัวเองให้ฉันอ่านทันที ในตอนแรกฉันเปิดอ่านด้วยความรู้สึกที่ว่างเปล่า แต่พอได้เห็นรายละเอียดงานแล้วก็เกิดความสนใจขึ้นมาไม่น้อย

TUBTIM : มันอาจจะไม่ใช่งานออกแบบวาดๆ เขียนๆ แบบที่มึงชอบทำ แต่กูเห็นมันเขียนว่าใช้ความคิดสร้างสรรค์ด้วย มึงเองก็จบอักษรมา บางทีมึงน่าจะลองมาสมัครดูนะหยง

นี่คือหนึ่งในข้อความที่ทับทิมพยายามพิมพ์กล่อมฉันให้มาทำงานกับเธอให้ได้

และเพราะแบบนี้แหละ ฉันถึงได้มายืนจังก้าอยู่ในออฟฟิศกองบรรณาธิการนิตยสารแพชั่นชื่อดังอยู่แบบนี้

"หยุดทำหน้าเศร้าได้แล้ว ปะ เดี่ยวกูจะสวมบทเป็นไกด์สาวพราวเสน่ห์พา มึงทัวร์ออฟฟิศเอง"

"เออ"

ฉันรับคำง่าย ๆ แล้วก็ยอมให้เพื่อนซี้ลากแขนพาเดินชมบรรยากาศรอบๆ ออฟฟิศ

ทับทิมพาฉันเดินดูห้องประชุมทุกห้อง โชนทำงานของแผนกแต่ละแผนก ซึ่งจะถูกจัดแยกไปตามชั้นของตึกซึ่งมีทั้งหมดห้าชั้น ตึกที่นี่เหมือนจะดูใหญ่ แต่ความจริงก็กะทัดรัดดี ไม่ได้อลังการเวอร์วังอะไร ด้วยความที่นิตยสาร All Style เป็นนิตยสารที่อยู่ภายใต้สำนักพิมพ์ Clayton ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์เจ้าของนิตยสารและวารสารชื่อดังมากมายในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน แคมเปญจะก่อตั้งได้ไม่นานด้วย ทำให้ออฟฟิศของที่นี่ถูกสร้างแยกออกมาอีกตึกจากตึกแม่ของสำนักพิมพ์ใหญ่อย่างที่เราเห็น

"ห้องนี้เขาเรียกห้องสติแตก"

"ฮะ?"

"ห้องสติแตก"

หลังจากพาฉันเดินทัวร์ทุกชั้นของตึกเรียบร้อยแล้ว เราสองคนก็กลับขึ้น

มายังชั้นที่เป็นส่วนออฟฟิศหลักของกองบรรณาธิการ ทับทิมพาฉันเดินไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องห้องหนึ่งซึ่งตั้งแอบอยู่ในซอกทางเดินของออฟฟิศ

"ห้องอะไรของมึงวะ ชื่ออะไรลาด"

"ตอนนี้มึงอาจจะมองว่าประหลาด แต่เดี๋ยวพอได้ลงมือทำงาน มึงก็จะได้เข้ามาใช้ห้องนี้ ภูเขื่อ" ทับทิมหัวเราะใส่หน้าฉันแล้วก็ผลักประตูเปิดเข้าไปพอเราสองคนเข้าไปในห้อง ทับทิมก็เปิดไฟ

แล้วภาพสิ่งของที่อยู่ภายในห้องสติแตกอะไรนี่ก็ทำฉันอ้าปากขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)